

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 09.05.2017r. 04.07.2017r. ,29.08.2017r. ,10.10.2017r., 14.11.2017r. ,09.01.2018r., 13.02.2018r. sprawy :

R. P. syna K. i A. z domu M., urodzonego (...) w Z.

Ł. P. syna J. i H. z domu K., urodzonego (...) w P.

oskarżonych o to, że:

I. w okresie 16-17 września 2016 r. w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonali przywłaszczenia kart bankomatowych: M. C. wydanej przez Bank (...) wydanej przez S. Bank na nazwisko K. K., a następnie za ich pomocą dokonali kradzieży pieniędzy w ten sposób, że w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 3 (trzech) płatności na łączną kwotę 110,75 zł, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 49,56 zł, w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 3 (trzech) płatności na łączną kwotę 104,38 zł, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 67,98 zł, oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 4 (czterech) płatności na łączną kwotę 138,56 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, w sklepie (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 51,94 zł oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 14,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 4 (czterech) płatności na łączną kwotę 146,08 zł, oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 14,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś w sklepie (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 45,76 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 45,76 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli działając w ten sposób na szkodę w/wymienionego, przy czym R. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk, to jest w ciągu 1 roku, 10 miesięcy i 23 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie IV Wydział Karny z dnia 09 lipca 2001 roku w sprawie IV K306/99, obejmującej karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk, którą to karę odbywał w okresie od 07 marca 2002 r. do 24 października 2014r., zaś Ł. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk, to jest w ciągu 2 lat, 3 miesięcy i 27 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach II Wydział karny z dnia 23 listopada 2010 roku w sprawie II K 652/10, obejmującej karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk, którą to karę odbywał w okresie od 15 maja 2012 r. do 20 maja 2014 r., tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonych **R. P.** oraz **Ł. P.** uznaje za winnych popełnienia tego, że w okresie 16-17 września 2016 r. w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonali przywłaszczenia kart bankomatowych: M. C. wydanej przez Bank (...) wydanej przez S. Bank na nazwisko K. K., a następnie za ich pomocą dokonali kradzieży z włamaniem pieniędzy w ten sposób, że w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 3 (trzech) płatności na łączną kwotę 110,75 zł, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 49,56 zł, w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 3 (trzech) płatności na łączną kwotę 104,38 zł, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 67,98 zł, oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 4 (czterech) płatności na łączną kwotę 138,56 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, w sklepie (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 51,94 zł oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 14,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 4 (czterech) płatności na łączną kwotę 146,08 zł, oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 14,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś w sklepie (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 45,76 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 45,76 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli działając w ten sposób na szkodę w/w wymienionego, przy czym R. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk, to jest w ciągu 1 roku, 10 miesięcy i 23 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie IV Wydział karny z dnia 09 lipca 2001 roku w sprawie IV K

306/99, obejmującej karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 280§ 1 kk, którą to karę odbywał w okresie od 07 marca 2002 r. do 24 października 2014 r., zaś Ł. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do

przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk, to jest w ciągu 2 lat, 3 miesięcy i 27 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach II Wydział karny z dnia 23 listopada 2010 roku w sprawie II K 652/10, obejmującej karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk, którą to karę odbywał

w okresie od 15 maja 2012 r. do 20 maja 2014 r., tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje każdego z nich na karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1k.k. orzeka od każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego K. K. po 166, 33 (sto sześćdziesiąt sześć 33/100) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. kwotę (...), 52 (tysiąc sto trzydzieści sześć 52/100) złotych tytułem obrony oskarżonego R. P. wykonywanej z urzędu;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć 56/100) złotych tytułem obrony oskarżonego Ł. P. wykonywanej z urzędu;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. K. kwotę 516, 60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem obrony oskarżonego Ł. P. wykonywanej z urzędu;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym: Ł. P. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 19 września 2016r. godzina 20.00 do dnia 21 września 2016r. godzina 11.13 oraz R. P. od dnia 19 września 2016r. godzina 20.00 do dnia 21 września 2016r. godzina 12.42, przy czym jeden dzień zatrzymania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

R. P. oraz Ł. P. zostali oskarżeni przez Prokuraturę Rejonową w Puławach o to, że w okresie 16-17 września 2016 r. w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonali przywłaszczenia kart bankomatowych: M. C. wydanej przez Bank (...) wydanej przez S. Bank na nazwisko K. K., a następnie za ich pomocą dokonali kradzieży pieniędzy w ten sposób, że w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 3 (trzech) płatności na łączną kwotę 110,75 zł, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 49,56 zł, w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 3 (trzech) płatności na łączną kwotę 104,38 zł, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 67,98 zł, oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 4 (czterech) płatności na łączną kwotę 138,56 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, w sklepie (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 51,94 zł oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 14,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 4 (czterech) płatności na łączną kwotę 146,08 zł, oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 14,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś w sklepie (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 45,76 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 45,76 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli działając w ten sposób na szkodę w/wymienionego, przy czym R. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk, to jest w ciągu 1 roku, 10 miesięcy i 23 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie IV Wydział Karny z dnia 09 lipca 2001 roku w sprawie IV K306/99, obejmującej karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 280§ 1 kk, którą to karę odbywał w okresie od 07 marca 2002 r. do 24 października 2014 r., zaś Ł. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk, to jest w ciągu 2 lat, 3 miesięcy i 27 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach II Wydział karny z dnia 23 listopada 2010 roku w sprawie II K 652/10, obejmującej karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk, którą to karę odbywał w okresie od 15 maja 2012 r. do 20 maja 2014 r., tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

R. P. oraz Ł. P. w okresie 16-17 września 2016 r. w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonali przywłaszczenia kart bankomatowych: M. C. wydanej przez Bank (...) wydanej przez S. Bank na nazwisko K. K.. Następnie ww. za ich pomocą dokonali kradzieży z włamaniem pieniędzy w ten sposób, że w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 3 (trzech) płatności na łączną kwotę 110,75 zł, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 49,56 zł, w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 3 (trzech) płatności na łączną kwotę 104,38 zł, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 67,98 zł, oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 4 (czterech) płatności na łączną kwotę 138,56 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, w sklepie (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 51,94 zł oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 14,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 4 (czterech) płatności na łączną kwotę 146,08 zł, oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 14,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś w sklepie (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej)

płatności na łączną kwotę 45,76 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 45,76 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli działając w ten sposób na szkodę K. K..

R. P. był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie IV Wydział Karny z dnia 09 lipca 2001 roku w sprawie IV K

306/99, obejmującej karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 280§ 1 k.k., którą to karę odbywał w okresie od 07 marca 2002 r. do 24 października 2014 r.

Ł. P. był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach II Wydział Karny z dnia 23 listopada 2010 roku w sprawie II K 652/10, obejmującej karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 k.k., którą to karę odbywał w okresie od 15 maja 2012 r. do 20 maja 2014 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: (częściowych wyjaśnień oskarżonych k. 258-258v,55-56, 59-60,3450-340v; zeznań świadków: K. K. k. 259-259v,3-4,338v-339; M. C. k. 259v-260; dowodów z dokumentów: wykazu transakcji na rachunku bankowym k. 9-10; protokołu zatrzymania rzeczy, spis i opis rzeczy k. 18-20,22-24,26-28, 37-39; protokołu przeszukania osoby k. 31-32,33-34,43-45, 49-50; odpisów wyroków k. 71-72,73,74-75,76-78; wydruków historii rachunku k. 107-113,114-122; protokół oględzin (k. 167-173).

Oskarżony R. P. przed Sądem i w toku dochodzenia częściowo przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż przyznaje się do korzystania z kart. Płacili z Ł. P. za zakupy w sklepach, o których jest mowa w zarzucie. Nie pamięta dnia, wyszedł z domu i szedł w stronę W. do sklepu. Przy bloku 17 leżał pan i nie miał siły się podnieść. Gdy wracał ze sklepu to już tego pana nie było, ale przy wejściu do szkoły nr 5 leżały dwie karty, w nieznaczonej odległości od siebie. Nie zbliżał się do pokrzywdzonego. Nie przeszukiwał go wtedy. Miał zamiar karty zwrócić (k. 258-258v,55-56).

Oskarżony Ł. P. przed Sądem i w toku dochodzenia częściowo przyznał się do zarzucanego mu czynu, nie przyznał się do kradzieży kart, ani do obszukiwania pokrzywdzonego, przyznał się do płacenia tymi kartami razem z R. P. w sklepach wymienionych w zarzucie (k. 258v, 59-60).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił przede wszystkim w oparciu o częściowe wyjaśnienia samych oskarżonych, zeznania pokrzywdzonego, świadka M. C. oraz dowodów z dokumentów: wykazu transakcji na rachunku bankowym, wydruków z historii rachunku bankowego, protokołu oględzin. W ocenie Sądu początkowa relacja złożona przez oskarżonych, w której opisali okoliczności wejścia w posiadanie kart bankomatowych a następnie dokonywania za ich pomocą zakupów w sklepach zasługuje na uwzględnienie, albowiem zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci chociażby zeznań pokrzywdzonego oraz jego kolegi nie daje podstaw do przyjęcia innej wersji przebiegu zdarzenia. Pokrzywdzony bowiem oraz świadek M. C. ze względu na stan upojenia alkoholowego nie byli w stanie jednoznacznie stwierdzić, w jaki sposób doszło do utraty kart bankomatowych.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania pokrzywdzonego a także zeznania świadka M. C., które były przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w pewnym zakresie, z powodów wskazanych wyżej. Zdaniem Sądu relacja złożona przez tych świadków, w tym jednocześnie i pokrzywdzonego w pełni odzwierciedla przebieg zdarzeń, które były ich udziałem, bądź o których powzięli wiedzę z innych źródeł.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się ponadto na zgromadzonych dowodach o charakterze materialnym w postaci: wykazu transakcji na rachunku bankowym (k. 9-10), protokołu zatrzymania rzeczy, spis i opis rzeczy (k. 18-20,22-24,26-28, 37-39), protokołu przeszukania osoby (k. 31-32,33-34,43-45, 49-50), odpisów wyroków (k. 71-72,73,74-75,76-78), wydruków historii rachunku (k. 107-113,114-122), protokołu oględzin z dokumentacją fotograficzną (k. 167-173), opinii psychiatrycznych (k. 135-141,142-148).Sąd dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności. Sąd nie miał zastrzeżeń co do ich rzetelności i poprawności.

Mając na uwadze oceniony wyżej materiał dowodowy Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka M. R. (k. 339v-340), co do tego w jaki sposób jej konkubent Ł. P. wszedł w posiadanie kart bankomatowych. Zeznania świadka pozostają także w sprzeczności z początkowymi wyjaśnieniami samego oskarżonego Ł. P., które Sąd ocenił wyżej w tym zakresie, dając im wiarę. Analizując treść zeznań świadka w całości stwierdzić należy, iż widoczna jest w nich tendencja do ochrony konkubenta i umniejszania jego winy w przestępczym zachowaniu i przerzucenia odpowiedzialności na oskarżonego R. P.. Co oczywiście nie pozostało bez wpływu na relacje pomiędzy oskarżonymi, którzy nawzajem w końcowej fazie procesu oskarżali się o różne zachowania. Zwrócić jednak należy uwagę, iż w pierwszych wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz podczas pierwszych wyjaśnień na rozprawie, ich relacje co do okoliczności wejścia w posiadanie kart bankomatowych były zbieżne, czemu Sąd dał wiarę. Wynikało z nich, iż wspólnie znaleźli karty bankomatowe należące do pokrzywdzonego, dokonując ich przywłaszczenia. Przy czym oskarżony R. P. na pierwszej rozprawie, wprawdzie nie pamiętał, czy oskarżony Ł. P. z nim był, gdy znalazł karty, jednakże po odczytaniu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego, z których wynikało, iż tak było, potwierdził je (k. 258-258v). Dopiero w końcowej fazie procesu oskarżony R. P. twierdził, iż sam znalazł karty i powiadomił o tym oskarżonego Ł. P. a następnie dokonywali wspólnie zakupów, czego oskarżeni nie kwestionowali z prostego powodu, gdyż potwierdzone to było zapisami na monitoringu (protokół oględzin z dokumentacją fotograficzną k. 167-173). Dlatego też z powodu niekonsekwencji oskarżonego R. P. Sąd nie dał wiary jego wyjaśnieniom w zakresie jakim twierdził, iż to on sam znalazł karty (k. 377v). Podobnie ocenił Sąd w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego Ł. P. (k. 340-340v), których zmiana nastąpiła także w końcowej fazie procesu.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonych nie budzą wątpliwości. Czyn którego się dopuścili polegał na tym, że działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonali przywłaszczenia kart bankomatowych: M. C. wydanej przez Bank (...) wydanej przez S. Bank na nazwisko K. K., a następnie za ich pomocą dokonali kradzieży z włamaniem pieniędzy w ten sposób, że w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 3 (trzech) płatności na łączną kwotę 110,75 zł, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 49,56 zł, w sklepie (...) mieszczącym się przy ul. (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 3 (trzech) płatności na łączną kwotę 104,38 zł, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 67,98 zł, oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 4 (czterech) płatności na łączną kwotę 138,56 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, w sklepie (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) dokonali zbliżeniowo 2 (dwóch) płatności na łączną kwotę 51,94 zł oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 14,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank dokonali zbliżeniowo 4 (czterech) płatności na łączną kwotę 146,08 zł, oraz usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 14,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś w sklepie (...) przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez bank (...) usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 45,76 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, zaś przy pomocy karty bankomatowej wydanej przez S. Bank usiłowali dokonać zbliżeniowo 1 (jednej) płatności na łączną kwotę 45,76 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli działając w ten sposób na szkodę w/wymienionego, przy czym R. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk, to jest w ciągu 1 roku, 10 miesięcy i 23 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie IV Wydział Karny z dnia 09 lipca 2001 roku w sprawie IV K306/99, obejmującej karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 kk, którą to karę odbywał w okresie od 07 marca 2002 r. do 24 października 2014 r., zaś Ł. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk, to jest w ciągu 2 lat, 3 miesięcy i 27 dni od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach II Wydział karny z dnia 23 listopada 2010 roku w sprawie II K 652/10, obejmującej karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 § 1 kk, którą to karę odbywał w okresie od 15 maja 2012 r. do 20 maja 2014 r.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria zawarte w art. 7 k.p.k. Sąd nie miał wątpliwości co do tego, iż oskarżeni dopuścili się popełnienia przestępstwa w okolicznościach przypisanych im w wyroku.

Istotą przestępstwa kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 k.k. jest zabór cudzej rzeczy ruchomej połączony z drugim znamieniem czasownikowym, opisanym za pomocą pojęcia "z włamaniem". Oznacza to, że na kradzież z włamaniem składają się dwie czynności sprawcze powiązane przyczynowo: naprzód sprawca włamuje się, następnie zaś wykonuje czynność zaboru. Znamię „włamani” użyte w art. 279 § 1, to każde użycie siły fizycznej dla usunięcia przeszkody zabezpieczającej rzecz. Włamaniem jest nie tylko pokonanie przeszkody materialnej [np. drzwi - por. uchwała SN z dnia 25 czerwca 1980 r., VII KZP 48/78, OSNKW 1980, nr 8, poz. 65], ale również przełamanie zabezpieczeń elektrycznych, elektronicznych czy komputerowych [wyrok SN z dnia 9 września 2004 r., V KK 144/04, LEX nr 137749; M. K. (w:) Kodeks karny..., red. M. M., s. 653]. Dla kradzieży z włamaniem nie ma znaczenia, czy rzecz ruchoma znajduje się w pomieszczeniu zamkniętym, czy na otwartej przestrzeni, dostępnej dla każdego. Ważne jest, aby sprawca swoim zachowaniem przed dokonaniem zaboru musiał przełamać zabezpieczenie tej rzeczy [wyrok SN z dnia 9 września 2004 r., V KK 144/04]. Zabezpieczeniem natomiast - jest takie urządzenie, które wyklucza dostęp do rzeczy ruchomej osobom nieuprawnionym. W grę wchodzi zatem zamki w drzwiach, kłódki, skoble, haczyki, plomby, śruby, szyby, kody cyfrowe [W. Ś. (w:) I. A., W. Ś., W. W., Kodeks karny..., s. 635; M. K., P. K. (w:) Kodeks karny..., red. A. Z., t. 3, s. 84-85]. Za włamanie uznaje się pokonanie drzwi za pomocą dorobionego klucza (lub klucza oryginalnego, jednak bez zgody dysponenta) [M. K. (w:) Kodeks karny..., red. M. M., s. 653]. Orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje także, że sposób pokonania przeszkody materialnej, broniącej dostępu do mienia, jest obojętny dla bytu tego przestępstwa. Obojętne jest również natężenie siły fizycznej użytej przy pokonywaniu przeszkody broniącej dostępu do mienia – zob. wyrok z 15 sierpnia 1986 r., I KR 212/85 (OSNKW 1986, nr 11–12, poz. 97). Włamaniem będzie zarówno otwarcie drzwi dopasowanym kluczem, jak i dostanie się do wnętrza zamkniętego samochodu za pomocą tego rodzaju klucza.

Do znamion strony podmiotowej kradzieży z włamaniem należy umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego, zabarwionego chęcią przywłaszczenia przedmiotu zaboru i będącego wyrazem świadomej realizacji przez sprawcę znamion strony przedmiotowej. Przyjmując, że włamanie jest środkiem wiodącym do celu, zamiar zaboru powinien istnieć równocześnie (jeśli nie z wyprzedzeniem czasowym) z podjęciem czynności polegających na pokonywaniu przeszkód w dostępie do mienia – wyrok SN z 9 września 1996 r., III KKN 58/96 (OSNKW 1996, nr 11–12, poz. 81). Włamanie jako sposób działania sprawcy kwalifikowanego typu kradzieży określonej w art. 279 § 1 k.k. nie polega wyłącznie na przeniknięciu sprawcy do wnętrza zamkniętego pomieszczenia na skutek przełamania jego zabezpieczeń, lecz może polegać na przełamaniu zabezpieczeń zamykających dostęp do mienia i jednoznacznie manifestujących wolę właściciela (użytkownika) mienia niedopuszczenia do niego niepowołanych osób.² Dokonanie płatności kartą płatniczą w formie tzw. płatności zbliżeniowej przez osobę nieuprawnioną, która weszła w posiadanie karty wbrew woli jej właściciela, stanowi przestępstwo kradzieży z włamaniem (art. 279 § 1 k.k.). Posłużenie się skradzioną kartą bankomatową i dokonanie nią płatności w transakcji zbliżeniowej należy kwalifikować jako kradzież z włamaniem. (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Kar na dnia 22 marca 2017 r. III KK 349/16, OSNKW 2017/9/50; Biuletyn SN 2017/9).

Najistotniejszym zagadnieniem wymagającym rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie jest kwestia oceny prawnej posłużenia się przez oskarżonych przywłaszczonymi kartami bankowymi, które to zachowanie kwalifikować należy jako wypełniającą znamiona z art. 279 § 1 k.k. kradzież z włamaniem. Powołując się na pogląd doktryny i orzecznictwo, Sąd ad quem wywiódł, że „istotą włamania jest nie tyle fizyczne uszkodzenie, tudzież zniszczenie przeszkody chroniącej dostęp do rzeczy, lecz przejawienie zachowania polegającego na nieposzanowaniu wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami” i wskazał, iż „w judykaturze pojawiają się stanowiska, zgodnie z którymi jako kradzież z włamaniem należy traktować zachowania polegające na otwarciu drzwi oryginalnym kluczem wbrew woli osoby uprawnionej do dysponowania pomieszczeniem z zamiarem dokonania w ten sposób kradzieży z włamaniem...”. Przyrównał przy tym posłużenie się kartą bankomatową w zaistniałej w sprawie sytuacji do użycia „oryginalnego elektronicznego klucza chroniącego dostęp do rachunku bankowego jego właściciela analogicznie jak

karta elektroniczna do zamka zabezpieczającego pokój hotelowy”. Użycie więc takiej karty przez nieuprawnionego doprowadziło do przełamania przeszkody elektronicznej chroniącej dostęp do rachunku bankowego, „...wskutek czego elektroniczne zabezpieczenia chroniące dostęp do pieniędzy - poprzez użycie jej oryginalnego klucza - zostały złamane”.

Według Sądu Najwyższego art. 284 k.k. nie ma zastosowania do przywłaszczenia karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z bankomatu, ponieważ w świetle k.k. nie jest ona rzeczą ruchomą (uchw. SN z 21.10.2003 r., I KZP 33/03, OSNKW 2003, Nr 11–12, poz. 96; zob. też uwagi do art. 115 § 9). Czyn taki podlega ocenie z art. 275 § 1 k.k.

W art. 275 § 1 k.k. przewidziane jest przestępstwo posługiwania się dokumentem stwierdzającym tożsamość albo prawa majątkowe innej osoby, kradzieży i przywłaszczenia takiego dokumentu, a w art. 275 § 2 k.k. – jego bezprawnego transferu za granicę. Przepis ten chroni wiarygodność i funkcje wymienionych w nim dokumentów oraz prawne granice dysponowania nimi, a ubocznie także prawa majątkowe stwierdzone w dokumencie. Posługiwanie się dokumentem należy rozumieć jako wykorzystywanie jego wartości dowodowej w zakresie przysługującym osobie uprawnionej na podstawie tego dokumentu. W przypadku dokumentu tożsamości będzie to podanie się za osobę w nim wymienioną, "wykorzystanie go jako własnego" (wyr. SA w Katowicach z 26.11.2003 r., II AKa 370/03, KZS 2004, Nr 6, poz. 52), np. wylegitymowanie się nim (wyr. SN z 19.9.2000 r., V KKN 331/00, Prok. i Pr. – wkł. 2001, Nr 2, poz. 13; wyr. SA w Krakowie z 10.11.1999 r., II AKa 188/99, KZS 1999, Nr 11, poz. 28), a w przypadku dokumentu stwierdzającego prawa majątkowe – wykazanie za jego pomocą określonego uprawnienia, np. do przejazdu z tytułu biletu miesięcznego.. Wymienione typy przestępstw mogą być popełnione tylko umyślnie, a w zakresie kradzieży i przywłaszczenia dokumentu mają charakter kierunkowy. Dół formularza

Mając na uwadze powyższe rozważania karnoprawne w ocenie sądu oskarżeni swoim bezprawnym zachowaniem przypisanym im w wyroku wypełnili wszystkie znamiona przestępstwa określonego w art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Z powodów wskazanych wyżej brak było podstaw do zakwalifikowania czynu przypisanego oskarżonym jako czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.k., czy też art. 284 § 1 k.k. albowiem Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonych po pierwsze wyczerpało dyspozycję art. 275 § 1 k.k., gdyż nastąpiło przywłaszczenie kart bankomatowych, a następnie art. 279 § 1 k.k., gdyż oskarżeni dokonali kradzieży z włamaniem pieniędzy dokonując przywłaszczonymi kartami bankomatowymi operacji zbliżeniowych w sklepach.

Nie może budzić wątpliwości zastosowanie dyspozycji art. 64 § 1 k.k., ze względu na spełnienie przesłanek przewidzianych w tym przepisie.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd zważył całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych jakie zaistniały w niniejszej sprawie.

Przy wymiarze kary wobec oskarżonego R. P. Sąd zważył znaczną szkodliwość społeczną wyrażającą się w godzeniu we własność, posiadanie lub inne prawa rzeczowe do rzeczy, a także jego karalność, popełnienie czynu w warunkach art. 64 § 1 k.k.. Z drugiej strony sąd wziął pod uwagę częściowe przyznanie się przez oskarżonego do zarzucanego mu przestępstwa, częściowe ujawnienia okoliczności jego popełniania. Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył ww. oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności – uznając za karę adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez ww. przestępstwa, jak również realizującą swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę oskarżonego, ponadto za sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Biorąc pod uwagę okoliczność, że oskarżony był wcześniej karany sędownie, Sąd nie znalazł okoliczności, które pozwoliły by uwzględnić w przedmiotowej sprawie zasadę ultima ratio wyrażoną w art. 58 § 1 k.k. (tj. zasady pierwszeństwa w stosowaniu kar wolnościowych na zasadzie art. 37b k.k.).

W ocenie Sądu, dotychczasowe skazanie (co wynika z aktualnej karty karnej), nie skłoniły oskarżonego do głębszej refleksji dotyczącej jego postępowania, nie wpłynęły pozytywnie i nie wzbudziły u w/w poczucia respektu dla obowiązujących norm prawnych, co świadczy o znacznym stopniu demoralizacji i braku respektu dla obowiązującego

porządku prawnego. W związku z tym sąd uznał, iż orzekanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie gwarantuje tego, że będzie przestrzegać porządku prawnego i zapobiegnie to powrotowi do przestępstwa. W ocenie sądu tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności uświadomi oskarżonemu wagę naruszonych norm prawnych, skłoni do refleksji nad swoim dotychczasowym postępowaniem i zmobilizuje do zmiany swojego postępowania w przyszłości.

Przy wymiarze oskarżonemu Ł. P. kary, Sąd zważył całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych jakie zaistniały w realiach przedmiotowej sprawy. Jako okoliczności łagodzące sąd potraktował częściowe przyznanie się przez oskarżonego do zarzucanego mu czynu, częściowe ujawnienie okoliczności jego popełnienia a także jego karalność, w tym za przestępstwa podobne, popełnienie przypisanemu mu czynu w warunkach art. 64 § 1 k.k. Z drugiej strony sąd uwzględnił przy wymiarze kary bardzo wysoki stopień szkodliwości społecznej zarzucanego mu czynu. Mając je na uwadze, Sąd wymierzył oskarżonemu Ł. P. karę roku pozbawienia wolności.

Nadto, wobec oskarżonych, Sąd nie dopatrył się okoliczności, które mogłyby uzasadniać orzeczenie kary wolnościowej, czy jej orzeczenie poniżej dolnej granicy zagrożenia (art. 60 k.k.). Z uwagi na karalność oskarżonych, nie było możliwe skorzystanie wobec nich z probacji (art. 69 § 1 k.k.). Także zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary Sąd uznał za zbyt łagodne potraktowanie występku oskarżonych, przyjmując iż nie zaistniały wobec nich okoliczności opisane w przepisie art. 60 § 2 k.k. Sąd przyjął, iż wymierzenie wobec oskarżonych kary w ustawowych granicach stanowić będzie sprawiedliwą odpłatę za ich czyn, która nie przekroczy stopnia ich winy.

Na podstawie art. 46 § 1k.k. orzekł od każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego K. K. po 166, 33 (sto sześćdziesiąt sześć 33/100) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody.

Na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonym R. P. oraz Ł. P. okres zatrzymania w datach od 19 września 2016r. do dnia 21 września 2016r.

Na rzecz obrońców oskarżonych – wyznaczonych z urzędu – zasądzono przepisane prawem wynagrodzenie (powiększone o podatek VAT), gdyż oskarżeni kosztów tych samodzielnie nie opłacili.

O kosztach sądowych sąd orzekł na podstawie art. 624 k.p.k. zwalniając oskarżonych od ich uiszczenia i ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa,

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.